

Monsieur Georges Marquet de exceptionele kursaalboss

Oostende en zijn casino's. Het is een verhaal met een baard. De opeenvolgende concessionarissen waren/zijn stuk voor stuk figuren. Heel zeker ene Georges Marquet die gedurende zes jaar zijn stempel zou drukken op Oostende als modieuze Europese badplaats.

De flashback leert dat er ook in een vorig leven werd gesleuteld aan het kursaal. De transformatiewerken die destijds in 1895 werden aangevat, duurden tot... 1904. Om maar te zeggen.

In die periode zocht het krap bij kas zittende stadsbestuur een valabele casino-exploitant. Deze werd gevonden in de persoon van Georges Marquet (geboren in Jemeppe-sur-Meuse op 19 september 1866.) Een bofslag zou later blijken.

Marquet keek verder dan de muren van het kursaal

Marquet zou amper zes jaar inzetbaar blijven in Oostende. In die korte tijdsspanne maakte hij naam en faam. In die mate dat er minstens vijftig jaar na zijn vertrek nog gesproken werd over 'de tijd van Marquet'.

De industrieel Georges Marquet was een bemiddeld man. Hij wist dat de Stad Oostende het niet breed had en putte uit eigen reserves om op zijn manier bij te dragen tot de uitstraling van de kustplaats. Hij zorgde er in de eerste plaats voor dat het kursaal elektrisch werd verlicht. Goed bevriend zijnde met de architect-kunstenaar *Chambon*, vernieuwde hij de tapijten en liet bekeken zaalversieringen en muurschilderijen aanbrengen.

Maar ook buiten de muren van het casino stak Marquet een helpende hand toe door steun te verlenen aan instanties en verenigingen. De kinderopvang *Crèche Louise-Marie* en het Koninklijk Werk *Ibis* konden op zijn steun rekenen.

Daarnaast was hij tal van sportverenigingen genegen. De Wellingtonrenbaan, de jumping, het autorennen, polo, tennis, zeilen, roeien en zwemmen genoten van zijn steun.

De hoogdagen van de kunst

Ook de kunst liet hem niet onberoerd. Zo stichtte Marquet het *Oostende Centre Art*, aangevuld door de grote kunstminnaar Edmond Picard. Er volgden in het kursaal letterkundige voordrachten en de 'schone kunsten' kenden een ongekende bloei. Gerenommeerde

kunstschilders en beeldhouwers konden in het kursaal tentoonstellen. In 1906 was er zelfs een expo van beeldhouwer Constantin Meunier. Marquet stichtte tevens een feestcomité dat van hem de midde-len kreeg om voluit te functioneren met aan het hoofd burgemeester Alfons Pieters. De kursaalboss ontfermde zich tevens over de programmatie van de nieuw gebouwde Koninklijke Schouwburg. In samenspel met de Munt werden de prachtigste opera's en operettes naar Oostende gehaald.

Les reines de Paris...

Marquet had oog voor klasse en uitstraling van de stad. Zo kleepte hij de meer dan honderd koetsiers aan die in Oostende de dienst uitmaakten. Allen in zwart kostuum en bolhoed verplicht. In 1906 werd het concessiecontract van Marquet door de gemeenteraad moeiteloos met drie jaar verlengd.

Als aanloop naar het zomerseizoen toe, liet Marquet met Pasen en Pinksteren prachtiëg stoeten door de straten van Oostende trekken. De mooiste Parijse meisjes tooiden de vele praalwagens. *Les reines de Paris* hadden uiteraard veel bekijks. Deze blikvangers loeerden dan in het luxe-hotel *Fontaine* aan de Vlaanderenstraat. Van deze evenementen circuleren er veel foto's en bestaan er ook prentkaarten. Marquet lanceerde ook een luxueus tijdschrift. Een streling voor het oog als het ware en een ode aan 'La Belle Epoque'.

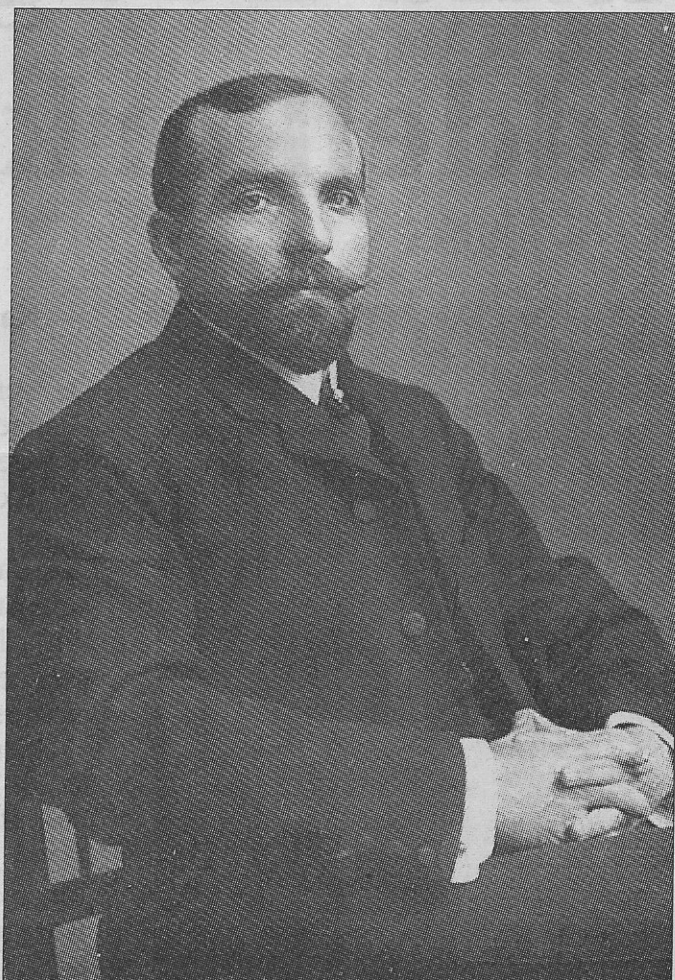
De grote Caruso mocht niet ontbreken

Als concessionaris van de 'bains', liet Marquet mooiere badkarren bouwen en maakte ook de eenvormigheid van de strandcabines verplicht. Op dat ogenblik werd Oostende de mooiste badplaats van Europa genoemd. Vorsten, prinsen, kunstenaars en illustere figuren lieten zich verleiden tot een bezoek.

Het kursaal bleef het middelpunt van dat alles. Het casino had zijn eigen orkest. Honderdvijftientig man sterk. De beroemdste zangers werden gestrikt voor een optreden. De grootste tenor aller tijde, Enrico Caruso, was in Marquets tempel te gast. Jaren na de optredens werd daar in Oostende nog over gesproken. Marquet was daarbij een harde zakenman. Zo legde hij ooit de Italiaanse tenor Isaberti voor drie jaar onder contract. Een Amerikaanse impressario bood de zanger 800.000 goudfrank op jaarbasis als hij met hem optrok. Isaberti stelde Marquet voor de verbintenis ongedaan te maken en had daarvoor 500.000 goudfrank veil. De Oostendse kursaalbaas vroeg vier keer zoveel en de Amerikaanse impressario betaalde.

Maar in 1908 zouden donkere wolken aan de hemel verschijnen...

Wordt vervolgd

Georges Marquet : keiharde zakenman en weldoener van Oostende.